

Üsküdar

– cirik · 20 Ağustos 2020

Üsküdar kalabalık günlerinden bir günü geçiriyor ,yağmurlu bir gün ve bir çocuk bu ıslak günde önünde tartı insanlara sesleniyor “..tartalım abla..tartalım abi..” geldi gitti eli cüzdanına, konuşacak gibi oldu yapamadı çocuğun yağmurla bir derdi yok gibi hayret etti.Hayat daha hangi hayret fotoğraflarını gösterecekti kim bilir dedi ıslanmamak için kendini bir pasajın içine attı..Yağmurun ısrarlı yağışı karşısında kafasındaki düşünceleri sıralıyordu “.. toprak bir gün yağmurun kıymetini anlayacak; fakat o gün yağmur yağmayacak..” diye mırıldandı çünkü kıymet bilmez bir insanlıkla karşı karşıyayız ,bu kadar yağmur , bol su kaynağına rağmen dünyayı tanınmaz hale getiren insanın kendisine emanet edilen cennet yeryüzünü , nasıl kuraklığa çevirdiğini hayret ve acıyla görmekteyiz.Tartıcı çocuğu düşündü 7-8 yaşlarında var yok arası bu çocuğun üst baş yüzünü yağmurla yıkayan şehrin , kahırlı geçim dünyasında yüzü gülen birini aramaya çıkmak beyhude olmalı , ihanetsiz ve menfaatsiz sevgiler öylesine azaldı ki günümüzde, “..gönlünden kopan bir tebessüm bile yeter...yeter ki sen bunu esirgeme ve gönlünden aksın tebessüm.. ben aşkın da her halini tanıdım bundan sonra göreceklerim içimi acıtmaz ..” diyordu demesine sevgiye sevmeye o kadar inanıyordu ki , içini sızlatan görüntüler karşısında kendini tutamıyor buruk bir hal alıyordu . Yağmurun devam ediyor olmasına ancak düşüncelerini çoğaltarak sabrediyor kesilmesini de ancak bu şekilde bekleyebilirdi.Hayat bir sahne ise ve ben bu sahnede hangi rolü üstlenmişsem en iyi doğru güzel bir şekilde bunu gerçekleştirmeliyim diyordu akabinde zihnine dökülen cümleleri okuyor gibi kaşlarını çattı birden “..bu oyunun içinden nasıl çıkacağım ben peki ..? hayat çizgisini ortadan ikiye böldüm ..yaşadıklarım ve yaşayacaklarım ..peki ya zamanında yaşayamadıklarım yaşanmamışlıkların bedeli inanın daha kötü ..hayatı kaçta bölerseniz bölün elde kalan yaşanmamışlıklar var ya hani ..İşte vakit çok geç olmadan onları yaşayın .. hayat bir ses vermeli artık yaşadıklarım için bana ..katlanılması zor acılar duruyor sırtımda ve hayat hep bir sessiz hep bir suskun ..” işte içinden çıkamadığı nokta burasıydı , hayat neden kendisine gülmüyordu ama neden ?.Aşk hatırlatan yağmurun sesine kulak verdi ve aşk ne büyüdü bir ses bir kelime bir duygu olmalı ki ne zaman bahsi geçse içi sınımsız duygu akımına uğruyordu “..aşk bana geldiğin o gündü ..benim içimse bir feryat bir figan ..bir sessizlik .. insan bazen nefes almak ister derinden kalp çarpıntısı yaşamadan .. acaba aşk nefes almak mıdır ..çarpıntılı nefes almak..” bunları söylenmeden edemedi , içinden çıkamadığı soruların cevabına daha kaç yağmur yağmalı İstanbul kadar güzel duygularına daha ne kadar yağmur kokuları sinecekti yine dalgın dalgın düşüncelere bıraktı kendisini “ geceler yalnızlıktır.. senli yalnızlıklara hapsolan kabimin tozlu kelimeleri işte bunlar... bir boşluktaymı seni arıyorum senin kim olduğunu bilmeden bir ses ver bir işaret ..” içinden sürekli konuşuyor gibi olmasa bu beklemeler geçmeyecek , sığındığı pasajın kalabalığından sıkılmıştı neredeyse ve yağmur kesildi ortalık aydınlandı gök kuşağı çıktı, kalbi ferahladı yeniden tutundu hayata yeniden doğmak gibi hissetti gülümsedi İstanbul ' a , şehir de kendisine gülümsüyordu , saçlarının ıslaklığına dokundu serin serin taşıyacağını düşündü , üsküdar yağmur kokuyordu ve gözleri tartıcı çocuğu aradı bulamadı..

3 Ağustos-2020

Mustafa kaya